

Fiindcă așa trăiesc, ca un om căruia i se întinde sângele pe pâine. Sunt mai bună decât ieri. Întunericul meu și-a făcut cameră separat.

Locuiesc într-o odihnă care nu știe de ce

singurătatea o urmează ca un cuvânt de învățătură pentru cei

chemați să mănânce.

Atât îi doresc luminii, să se stingă în mine.

Când alții mă sărbătoresc, eu să scriu despre cum este viața

cu lacătul unui înger îndrăgostit.

Te iubesc așa cum

toată lumea iubește și-și împarte setea.

Autor: Antonia Luiza Zavalic

februarie 2014

www.sighet-online.ro